



Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΡΕΚΛΕΣ

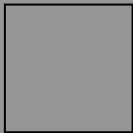
Η καρέκλα ως σύμβολο με
ιδεολογικές προεκτάσεις



Επιστροφή στη σελίδα με τις φωτογραφίες



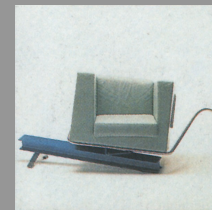
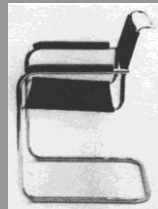
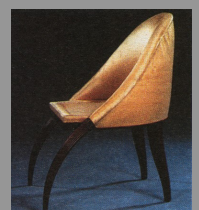
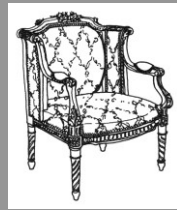
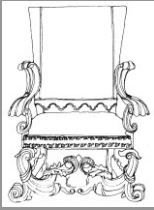
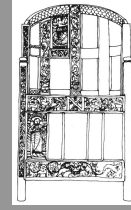
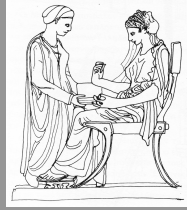
Πληροφορίες για το κίνημα/καλλιτέχνη



Πληροφορίες για τον καλλιτέχνη



Επιστροφή στην αρχική διαφάνεια του κινήματος

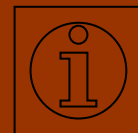




ΑΙΓΥΠΤΟΣ



Θρόνος

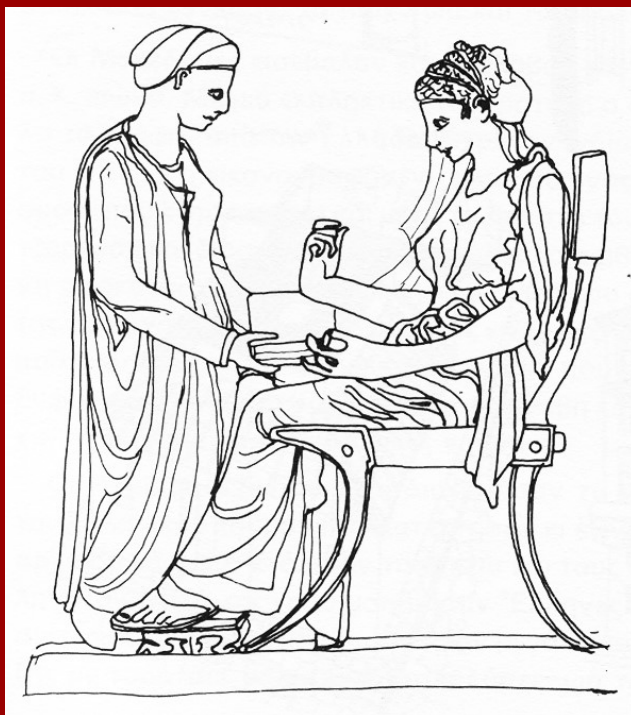


Η καρέκλα στην Αρχαία Αίγυπτο είχε τελετουργική σημασία και αποτελούσε σημάδι κοινωνικής προβολής.

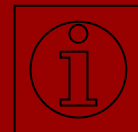




ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ



Κλισμός



Η πρώτη αναπνευστική καρέκλα ανακαλύφθηκε στην Ελλάδα τον 6ο π.χ. Αιώνα, ονομάστηκε *κλισμός* και αναπαρήχθηκε κατά την αναβίωση του νεοκλασικισμού 2.500 χρόνια αργότερα.

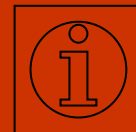




ΡΩΜΗ



Ρωμαϊκό Ανάκλινδρο

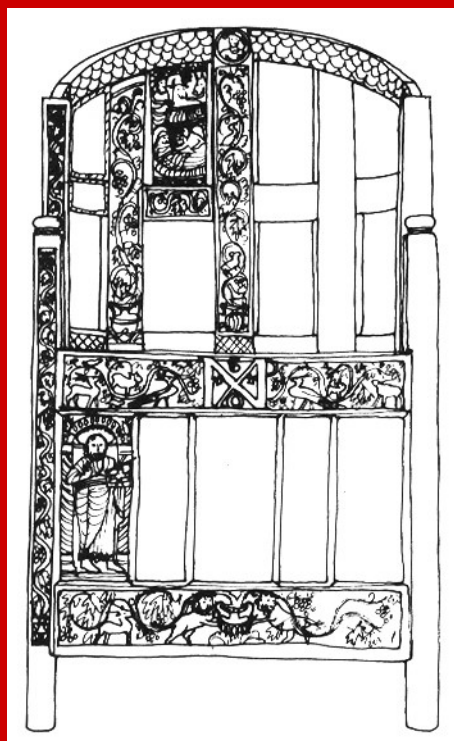


Στα τέλη του 1ου αιώνα μ.χ. εμφανίστηκε ένα χαρακτηριστικό *ρωμαϊκό ανάκλινδρο*, με ψηλή πλάτη και πλευρά και μ' ένα χοντρό στρώμα.

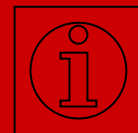




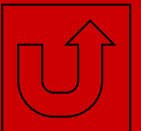
BYZANTIO



*Θρόνος του Μαξιμιανού,
Ραβένα 6ος αιώνας*

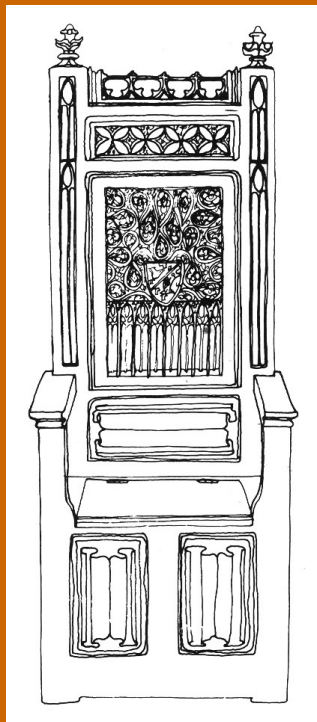


Ο θρόνος του Μαξιμιανού φτιαγμένος από πολλές πλάκες ελεφαντόδοντο σκαλισμένες από διάφορους καλλιτέχνες και σε διαφορετικά στυλ (Ραβέννα 6ος αιώνας).





ΤΟ ΓΟΤΘΙΚΟ ΣΤΥΛ



*Πολυθρόνα
15ος αιώνας*



Πολυθρόνα τέλος 15ου αιώνα με ψηλή πλάτη, μπράτσα και κάθισμα-κουτί, με πτυχωτή διακόσμηση και πτυχωτούς ταμπλάδες.

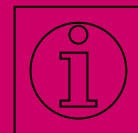




ΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ



*Ο θρόνος του Αυτοκράτορα
Τότεν Λούνγκ 1740 μ.Χ.*



Ο θρόνος του αυτοκράτορα Τσιέν Λούνγκ,
κατασκευασμένος γύρω στο 1740 μ.χ. από
κόκκινη λάκα.





ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ



*Ντάντε ή Σαβοναρόλα ή
καρέκλα του Λούθηρου*



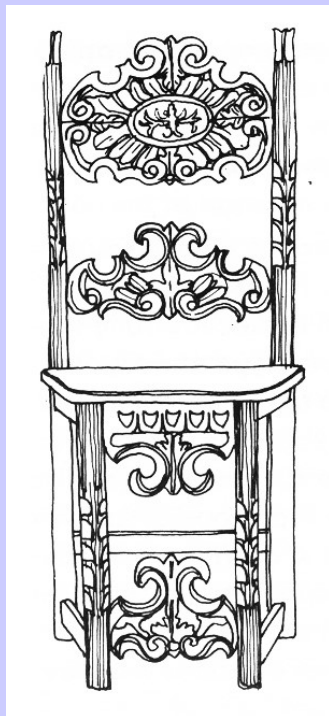
Η πτυσσόμενη καρέκλα σε σχήμα Χ, που είναι γνωστή ως Ντάντε ή Σαβοναρόλα στην Ιταλία και στην Γερμανία ως καρέκλα του Λούθηρου.



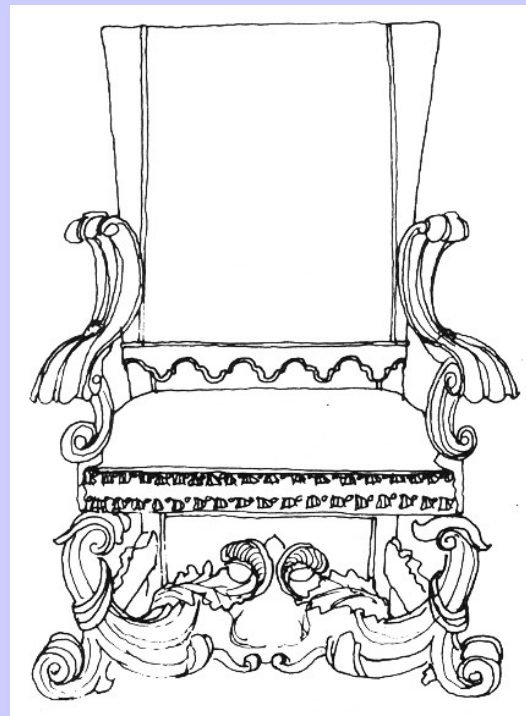


17ος ΑΙΩΝΑΣ

ΜΠΑΡΟΚ

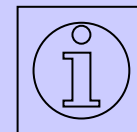
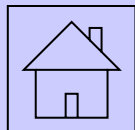


i

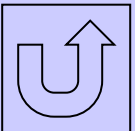
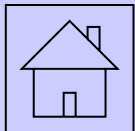


ii

*Καρέκλες με περίτεχνη
διακόσμηση*



- i. Τύπος καρέκλας που χρησιμοποιούνταν στις μικρότερες αίθουσες μεγάλων ανακτόρων.
- ii. Καρέκλα λιγότερο επιδεικτική, που χρησιμοποιούνταν από τις μεσαίες τάξεις.



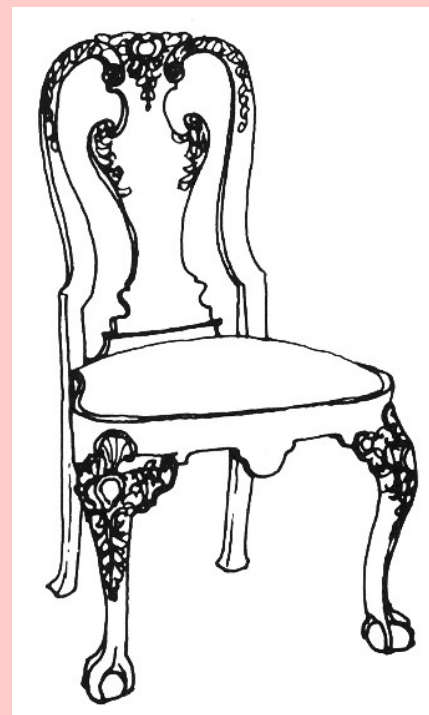


ΡΟΚΟΚΟ ΚΑΙ ΠΑΛΛΑΝΤΙΑΝΗ ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ



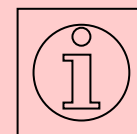
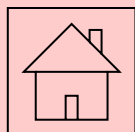
i

*Μπερζέρα
«Luis XV»*

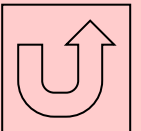
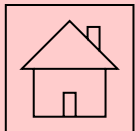


ii

*Καρέκλα
«Queen Anne»*

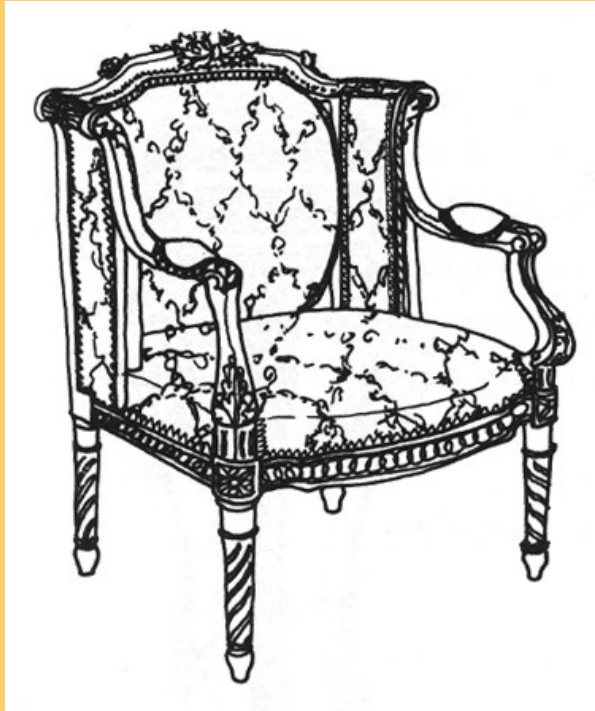


- i. Μπερζέρα, στυλ Λουδοβίκου 15ου.
- ii. Καρέκλα φαγητού με πλάτη στεφάνι, στυλ Queen Anne.





ΝΕΟΚΛΑΣΙΚΙΣΜΟΣ



Luis XVI



*Καρέκλα
«Τσιπεντέηλ»*



Γαλλία

Στην εποχή του νεοκλασικισμού, η επιπλοποιία έφτασε σε υψηλά επίπεδα. Το στυλ που αναπτύχθηκε είναι γνωστό και ως στυλ του Λουδοβίκου ΙΣΤ΄.



Μεγάλη Βρετανία

Στη Μεγάλη Βρετανία ο Ρόμπερτ Άνταμ σχεδίασε τα περισσότερα έπιπλα. Ευτυχώς κάποιοι προικισμένοι επιπλοποιοί, όπως ο Τσίπεντέηλ και ο Λίνελ, παρήγαγαν ελαφρά και χαριτωμένα έπιπλα σε στυλ “Άνταμ”. Η τεχνική του καπλαμά, της ένθετης διακόσμησης και της μαρκετερί έφτασε στο απόγειό της.



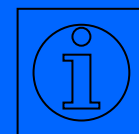


18ος ΑΙΩΝΑΣ

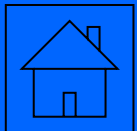
Το Παραδοσιακό έπιπλο στην Ελλάδα



*Καρέκλα Κρητικής
τεχνοτροπίας*



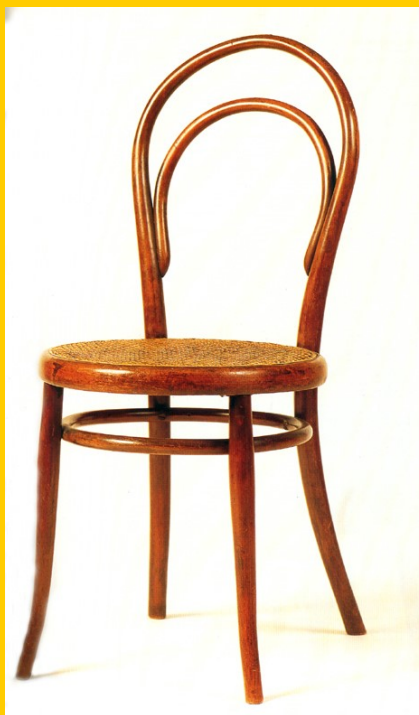
Τα καρεκλάκια που χρησιμοποιούσαν για τον εξοπλισμό του παραδοσιακού σπιτιού ήταν κυρίως σκυριανής και κρητικής τεχνοτροπίας.





19ος ΑΙΩΝΑΣ

Η βιομηχανοποίηση της καρέκλας



Michael Thonet 1841



Το 1841 αναγνωρίζονται οι ευρεσιτεχνίες του Michael Thonet για την τεχνική της καμπύλωσης του ξύλου στη Γαλλία, Αγγλία και Βέλγιο, καθώς και στην Αυστρία το 1842. Έτσι στο τέλος του 19ου αιώνα πωλούνται περίπου 50.000.000 κομμάτια σε διάστημα 40 χρόνων. Η καρέκλα του Michael Thonet είναι το αποτέλεσμα που δημιουργήθηκε από την ένωση των γραμμικών στοιχείων από καμπυλωμένη οξιά και των επιφανειών που προήλθαν από το πλέξιμο της ονομαζόμενης ψάθας της Βιέννης.





ARTS AND CRAFTS

ΑΓΓΛΙΑ - Η.Π.Α.



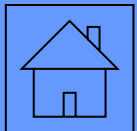
William Morris



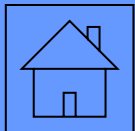
Shakers



Το 1861 ο William Morris ίδρυσε την εταιρεία του η οποία αναλάμβανε τον σχεδιασμό και την παραγωγή επίπλων, που βασίζονταν σε χειροποίητες μεθόδους κατασκευής. Μ' αυτόν τον τρόπο ήλπιζε να αποφύγει την παραγωγή άσχημων βιομηχανικών προϊόντων, καθώς και την αλλοτρίωση του εργαζομένου από τη δουλειά του.

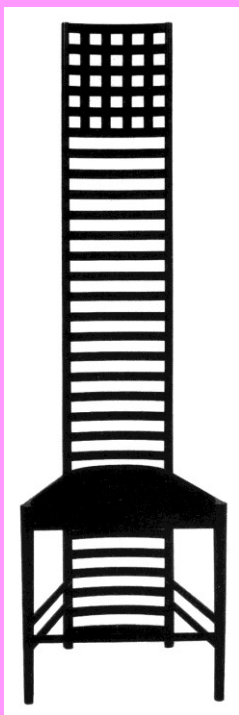


Τα έπιπλα των Shakers, μίας λιτής θρησκευτικής κοινότητας των Η.Π.Α. διακρίνονται για τη λειτουργικότητα, την απλότητα και το άριστο φινίρισμα, γεγονός που τα έκανε εξαιρετικά δημοφιλή μέχρι και σήμερα και κινούνται στο πνεύμα των Arts and Crafts.

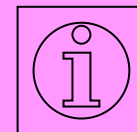
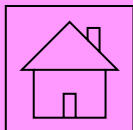




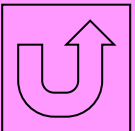
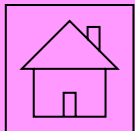
ART NOUVEAU



Charls Rennie Makintosh 1910



Ανάμεσα στα έπιπλα τα οποία σχεδίασε ο
Charls Rennie Makintosh,
χαρακτηριστικότερα ήταν τα καθίσματα με
την ψηλή πλάτη. Εντυπωσιακά και
επιβλητικά ξεχώριζαν για την ψηλή τους
πλάτη και τις λεπτές γραμμές και
δημιουργούσαν τετραγωνάκια και
παραλληλόγραμμα με αυστηρές
γεωμετρικές διατάξεις.





ART DECO



Jaque Emil Roulman 1920



Στη δεκαετία του 1920 τα έπιπλα του Zaque Emil Roulman ήταν πιο μνημειακά, από ακριβή και σπάνια ξυλεία με μαρκετερί, από ελεφαντόδοντο και ταρταρούγα, ενώ στη δεκαετία του 1930 έγιναν πιο μοντερνιστικά με τη σχηματοποίηση ασημιού και χρωμιωμένου μετάλλου.





ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΙΝΗΜΑ DEUTSCHER WERKBUND



*Κάθισμα σε βιομηχανική παραγωγή
Ρ. Ρίμερσμιντ*



Ο νέος ρόλος του σχεδιαστή στη συνεργασία του με τη βιομηχανία.

Η μία πλευρά, της οποίας ηγείτο ο Χέρμαν Μουτέζιους, υποστήριζε την τυποποίηση ως βάση του σχεδιασμού και ως μοναδικό δρόμο που θα μπορούσε να δημιουργήσει χρήσιμα, φθηνά και καλαίσθητα μαζικά προϊόντα.

Η άλλη πλευρά, της οποίας ηγείτο ο Χένρι βάν ντε Βέλντε, επέμενε στην ανάδειξη της ατομικότητας του έργου κάθε καλλιτέχνη ενάντια στην ιδέα της τυποποίησης.

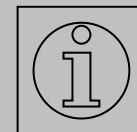
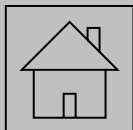




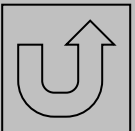
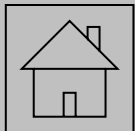
DE STIJL



*Η καρέκλα «Zig Zag» Το κόκκινο-μπλε κάθισμα
Gerit Tomas Rietvelt*

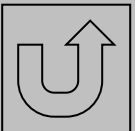
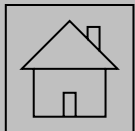


Το κίνημα αυτό, επηρεασμένο από τη φιλοσοφία των Θεοσόφων, δημιούργησε μία νέα αισθητική. Τα μέλη της ομάδας Ντε Στίλ χρησιμοποίησαν μόνο τα πρωτεύοντα χρώματα, κόκκινο, κίτρινο, μπλε, καθώς και το μαύρο, λευκό και γκρι, τις απλές γεωμετρικές μορφές και αυτοπεριορίστηκαν, όπου ήταν δυνατόν, σε οριζόντια και κατακόρυφα επίπεδα, τόσο στα έργα τέχνης και αρχιτεκτονικής, όσο και στα αντικείμενα βιομηχανικού σχεδιασμού.



Gerit Tomas Rietvelt

Το κόκκινο-μπλε κάθισμα του Ρίτβελντ, αποτελεί ένα από τα σύμβολα του μοντερνισμού, όπου όλα τα στοιχεία είναι έτσι οργανωμένα ώστε να δίνουν την εντύπωση μιας δυναμικής κατασκευής που είναι “ανοικτή” στο χώρο. Το κάθισμα είναι μία κατασκευή η οποία μπορεί εν δυνάμει να προεκταθεί στο χώρο. Μέσω του κινήματος Ντε Στιλ, οι ιδέες των ανοικτών ευμετάβλητων χώρων, διαχέονται και στα άλλα προτοπωριακά μοντέρνα κινήματα της Ευρώπης, όπως το Μπάουχάους.



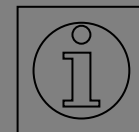
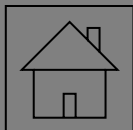


Σχολή Bauhaus

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΡΟΓΙΕΡ



Καρέκλα «Wassili»

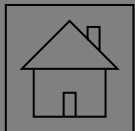


Ίδρυση της σχολής Bauhaus

Η σχολή η οποία εκφράζει, από το 1919 μέχρι και σήμερα, το μοντέρνο κίνημα στην αρχιτεκτονική και το βιομηχανικό σχέδιο, είναι το Μπάουχάους. Η σχολή του Κρατικού Μπάουχάους της Βαιμάρης προέκυψε ουσιαστικά από τη συνένωση της Σχολής των Τεχνών και Χειροτεχνιών με την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών. Ιδρυτής του μπάουχάους ήταν ο αρχιτέκτονας Βάλτερ Γκρόππιους, μετά από πρόταση του Ανρί βαν ντε Βέλντε, απερχόμενου διευθυντή της Σχολής Τεχνών και Χειροτεχνιών της Βαιμάρης.

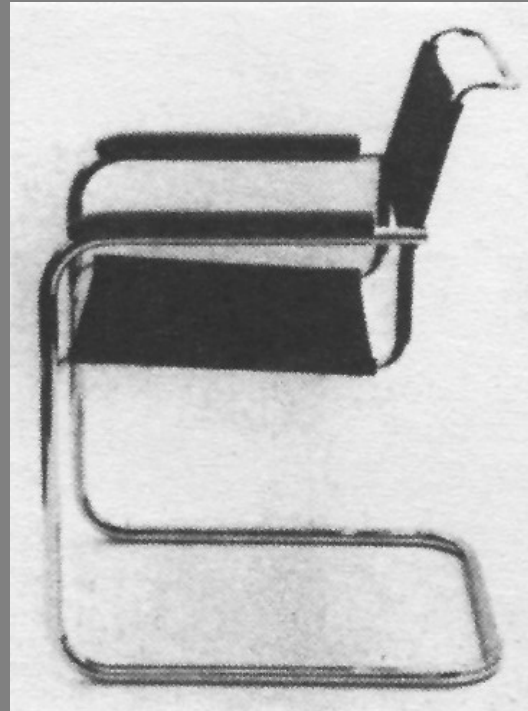


Τα έπιπλα Μαρσέλ Μπρόγερ είναι ίσως από τα πιο επιτυχημένα προϊόντα που βγήκαν από το Μπάουχάους. Από τους πρώτους σχεδιαστές μεταλλικών σωληνωτών καθισμάτων, ο Μπρόγιερ εμπνεύστηκε τα έπιπλα αυτά, παρατηρώντας την κατασκευή των ποδηλάτων. Ανάμεσά τους το πιο φημισμένο θεωρείται το κάθισμα B3, που έγινε αργότερα γνωστό ως πολυθρόνα *Wassili*, προς τιμή του ζωγράφου Βασίλι Καντίνσκι. Η πολυθρόνα αυτή, ενώ ήταν κατασκευασμένη από ατσάλινο σωλήνα, είχε δέρμα στο κάθισμα και στα μπράτσα, έτσι ώστε το ανθρώπινο σώμα να μην έρχεται σε επαφή με το μέταλλο.

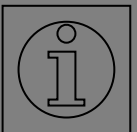
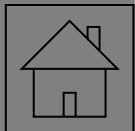


Σχολή Bauhaus

MART STAM



*S34 Καρέκλα από ατσάλινο
σωλήνα και δέρμα*



Ίδρυση της σχολής Bauhaus

Η σχολή η οποία εκφράζει, από το 1919 μέχρι και σήμερα, το μοντέρνο κίνημα στην αρχιτεκτονική και το βιομηχανικό σχέδιο, είναι το Μπάουχάους. Η σχολή του Κρατικού Μπάουχάους της Βαιμάρης προέκυψε ουσιαστικά από τη συνένωση της Σχολής των Τεχνών και Χειροτεχνιών με την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών. Ιδρυτής του μπάουχάους ήταν ο αρχιτέκτονας Βάλτερ Γκρόπιους, μετά από πρόταση του Ανρί βαν ντε Βέλντε, απερχόμενου διευθυντή της Σχολής Τεχνών και Χειροτεχνιών της Βαιμάρης.



Ο Ολλανδός αρχιτέκτονας Μάρτ Σταμ είχε παρουσιάσει σχέδια για ένα κάθισμα σε πρόβολο δηλαδή σε σχήμα S, χωρίς πίσω πόδια, από σωλήνα φωταερίου, στη Στουτγάρδη. Το 1926 δημιούργησε το S34 από ατσάλινο σωλήνα και δέρμα. Οι καρέκλες αυτές, οι οποίες είναι ελαφρές στην κατασκευή τους και δεν κλείνουν οπτικά τους εσωτερικούς χώρους, αποτελούν πραγματικά σύμβολα του μοντέρνου σχεδιασμού.





Σχολή Bauhaus

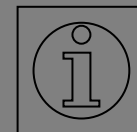
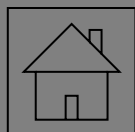
ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΜΙΣ ΒΑΝ ΝΤΕΡ ΡΟΕ



Κάθισμα «*Barcelona*» 1929

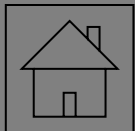


Καρέκλα από ατσάλινο
σωλήνα και δερμάτινο
κάθισμα

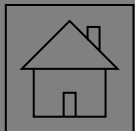


Ίδρυση της σχολής Bauhaus

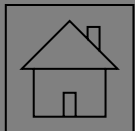
Η σχολή η οποία εκφράζει, από το 1919 μέχρι και σήμερα, το μοντέρνο κίνημα στην αρχιτεκτονική και το βιομηχανικό σχέδιο, είναι το Μπάουχάους. Η σχολή του Κρατικού Μπάουχάους της Βαιμάρης προέκυψε ουσιαστικά από τη συνένωση της Σχολής των Τεχνών και Χειροτεχνιών με την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών. Ιδρυτής του μπάουχάους ήταν ο αρχιτέκτονας Βάλτερ Γκρόπιους, μετά από πρόταση του Ανρί βαν ντε Βέλντε, απερχόμενου διευθυντή της Σχολής Τεχνών και Χειροτεχνιών της Βαιμάρης.



Οι μεταλλικές καρέκλες του Λούντβιχ Μις Βαν Ντερ Ρόε, από ατσάλινο σωλήνα και χειροποίητο ψαθωτό ή δερμάτινο κάθισμα, 1927, ακολουθούν, με τις απλούστερες γραμμές, το σχήμα του καθιστού ανθρώπινου σώματος. Η διαφορά τους από τις αντίστοιχες του Μπρόγιερ και του Σταμ είναι ότι εδώ ο σωλήνας σχηματίζει μία καμπύλη αντί για ορθή γωνία, πλησιάζοντας έτσι πιο άκοπα την ανθρώπινη φιγούρα.



Ως ιδιαίτερη προσφορά του Μις μπορεί να θεωρηθεί το γεγονός ότι χρησιμοποίησε, εκτός από μεταλλικό σωλήνα, και ατσάλινη λάμα για την κατασκευή ορισμένων καρεκλών. Το κάθισμα που σχεδίασε για το γερμανικό περίπτερο στη διεθνή έκθεση της Βαρκελώνης, «Barcelona», 1929, θεωρείται το πιο κλασικό της μοντέρνας περιόδου. Δύο καμπύλες γραμμές διασταυρώνονται σ' ένα υπέροχο δέσιμο, που αποτελεί την κεντρική λεπτομέρεια της μορφής. Αυτές οι δύο καμπύλες φέρουν με ιμάντες ένα δερμάτινο κάθισμα και μία πλάτη.

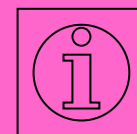
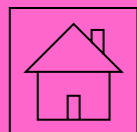




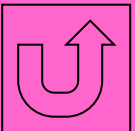
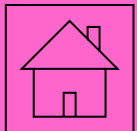
ΦΡΑΝΚ ΛΟΥΝΤ ΡΑΙΤ



Χώρος



Η πρωτοφανής για την εποχή αντίληψη του Ράιτ για τη σύνδεση και ενοποίηση των εσωτερικών χώρων, τον οδήγησε σε ένα νέο προσδιορισμό των ορίων τους, ο οποίος βασιζόταν στην επίπλωση. Αν παρατηρήσει κανείς τις τραπεζαρίες των σπιτιών του για παράδειγμα, θα δει ότι τα καθίσματα με τις ψηλές σαν θρόνους πλάτες από κατακόρυφους ξύλινους πήχεις, παίζουν συνολικά το ρόλο του προσωρινού εσωτερικού χωρίσματος, τα έπιπλα δηλαδή αντικαθιστούν τους τοίχους, λειτουργώντας ως προσωρινές διαχωριστικές επιφάνειες.

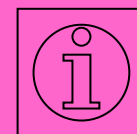
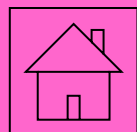




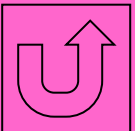
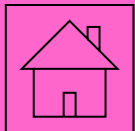
ΛΕ ΚΟΡΜΠΥΖΙΕ



Chaise Longue
(Ξαπλωτή καρέκλα)



Η κυβική σε μορφή πολυθρόνα του Λε Κορμπυζιέ, “Grand Confort” , 1928, αποτελείται από ένα λεπτό μεταλλικό σκελετό με οριζόντια και κατακόρυφα στοιχεία τα οποία στηρίζουν τα δερμάτινα μαξιλάρια και το ανθρώπινο σώμα. Ο εμφανής αυτός σκελετός ακολουθεί την ίδια κατασκευαστική λογική που διέπει τα κτίρια του Λε Κορμπυζιέ.

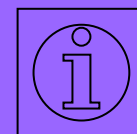
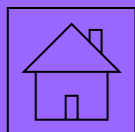




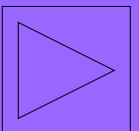
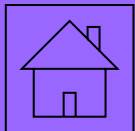
ΑΛΒΑΡ ΑΑΛΤΟ



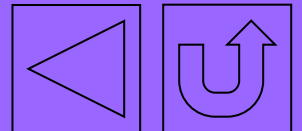
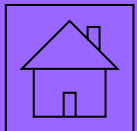
*Πολυθρόνα με σκελετό από
συγκολλητή ξυλεία από σημύδα*



Η πιο σημαντική εξέλιξη στην ιστορία του σύγχρονου επίπλου, μετά τα σωληνωτά καθίσματα του Μπάουχάους, είναι τα έπιπλα του Φιλανδού αρχιτέκτονα Αλβάρ Αάλτο. Τα έπιπλά του, κυρίως καρέκλες και πολυθρόνες, ακολουθούν τη μοντέρνα κατασκευαστική λογική του λεπτού σκελετού που στηρίζει το κάθισμα και την πλάτη, ώστε να φαίνονται σαν να είναι μετέωρα.



Το υλικό όμως που χρησιμοποιεί ο Ααλτο, αντί του μετάλλου, είναι αρχικά το κόντρα πλακέ, και στη συνέχεια, η συγκολλητή ξυλεία, η οποία είναι περισσότερο ανθεκτική, καμπυλωμένη με ατμό. Συνήθως ο Αάλτο διαμόρφωνε το κάθισμα και την πλάτη σε ένα εννιαίο φύλλο κόντρα-πλακέ, που ακολουθούσε τις καμπύλες του σώματος και στηριζόταν σε ένα ξεχωριστό σκελετό συγκολλητής ξυλείας, από σημύδα.

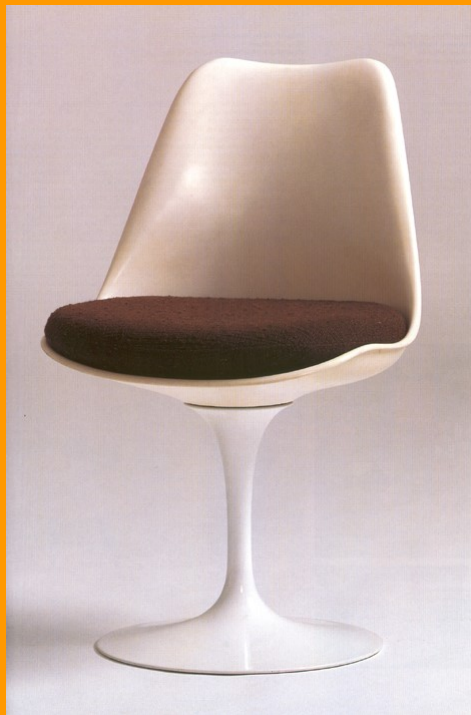




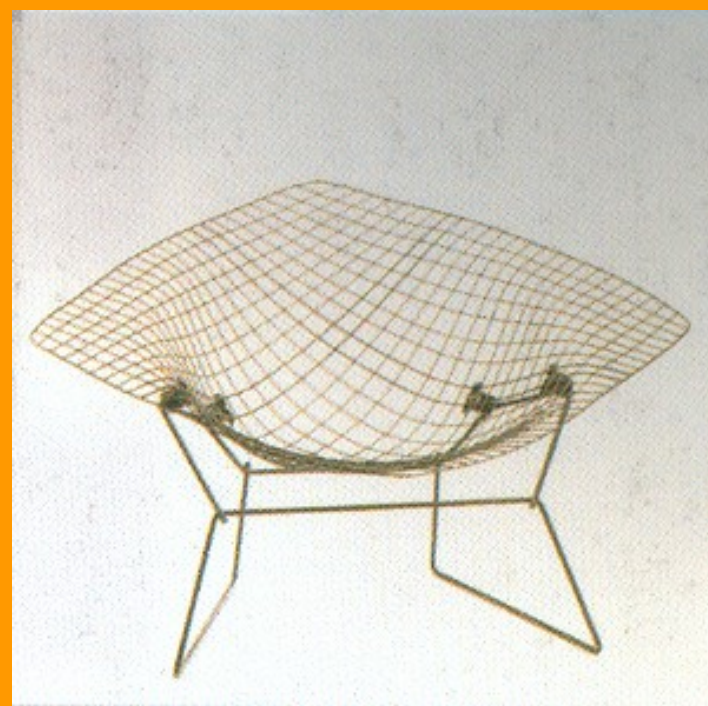
ΗΜΣ, ΣΑΑΡΙΝΕΝ, ΜΠΕΡΤΟΙΑ



*Καρέκλα «DAR»
Τσαρλς και Ρει Ημς*



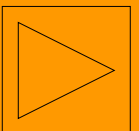
*Καθισμα «Τουλίπα»
Έερο Σααρίνεν*



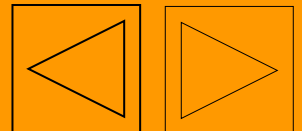
*Κάθισμα «Διαμάντι»
Χ. Μπερτόια*



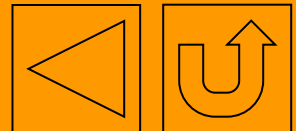
Στις Η.Π.Α. σχεδιάζονται τα πρώτα έπιπλα με πρωτοτυπία, μετά από αυτά του Μπάουχάους και του Αάλτο. Νέοι τολμηροί σχεδιαστές είναι οι απόφοιτοι της πρωτοποριακής Ακαδημίας Κράνμπρουκ, Τσάρλς και Ρέι Ήμς μαζί με τον Έερο Σααρίνεν. Οι Ήμς και Σααρίνεν χρησιμοποιούν την καινούργια ηλεκτρική μέθοδο καμπυλώματος ξύλινων επιφανειών κόντρα-πλακέ και τις συγκολλητικές ρητίνες για τη δημιουργία καθισμάτων. Επίσης πειραματίζονται με τα νέα πλαστικά υλικά, όπως το GRP (πολυεστέρας με ενίσχυση φάιμπερ-γκλας), τα οποία παρέχει η τεχνολογία της εποχής.



Οι οργανικές μορφές των καθισμάτων τους προκύπτουν όχι μόνο από την ευρηματική χρήση των υλικών και της νέας τεχνολογίας αλλά και από το μεγάλο ενδιαφέρον που δείχνουν για την καλύτερη δυνατή προσαρμογή του ανθρώπινου σώματος σε αυτά. Τα έπιπλά τους γίνονται αποδεκτά και παράγονται μέχρι και σήμερα από τις εταιρείες επίπλων Knoll και Henry Miller. Ελαφρά μεταλλικά έπιπλα σαν γλυπτά, από μεταλλικό πλέγμα, σχεδίασε ο Χάρυ Μπερτόια για την εταιρεία Knoll.



Ανάμεσα στα πλαστικά / συνθετικά υλικά της εποχής κυριαρχεί η φορμάικα, μία λεπτή συνθετική επένδυση ξύλινων επιφανειών σε διάφορα χρώματα, που καθαρίζεται εύκολα. Η φορμάικα γίνεται το χαρακτηριστικό υλικό της δεκαετίας του 1950 στην Αμερική, και τη συναντάμε σε πολλές εφαρμογές από καθίσματα. Η δεκαετία του 1950 στην Αμερική χαρακτηρίζεται από την διαδεδομένη χρήση των πλαστικών υλικών και των οργανικών μορφών σε όλες τις εφαρμοσμένες τέχνες και στην αρχιτεκτονική.

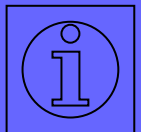
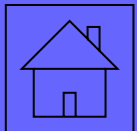


20ος ΑΙΩΝΑΣ

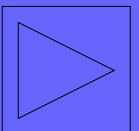
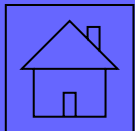
ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ



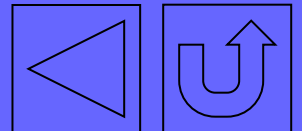
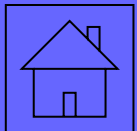
*Κάθισμα «Αντιλόπη»
Ε. Ρέις 1951*



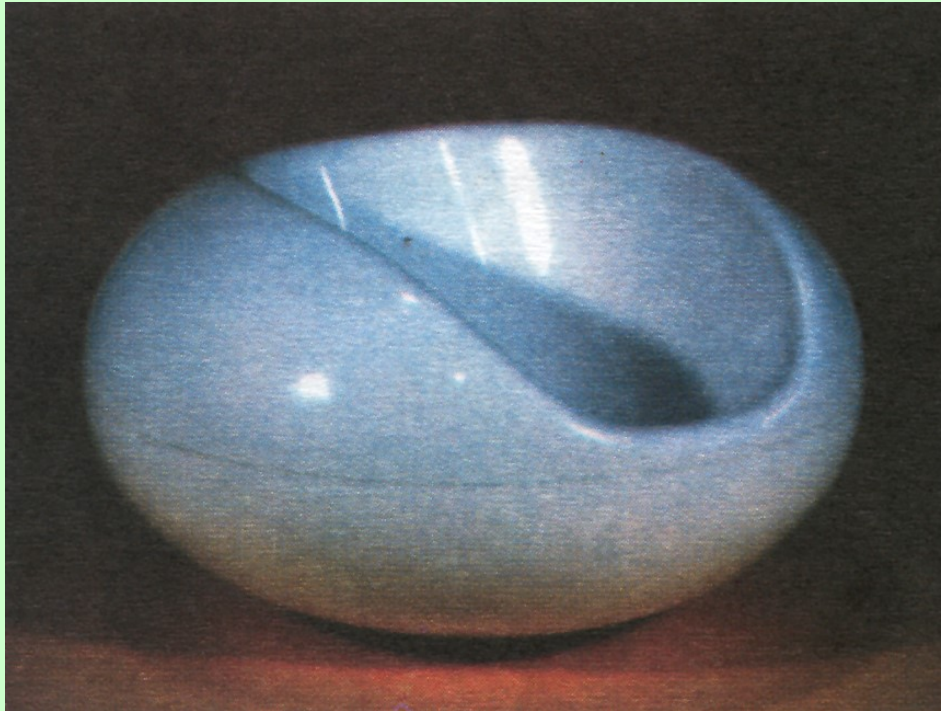
Η Μεγάλη Βρετανία, βασιζόμενη και στη μακρόχρονη υψηλή σχεδιαστική παράδοσή της από το 19ο αιώνα (Αρτς & Κραφτς), δίνει ιδιαίτερη έμφαση στο λειτουργικό σχεδιασμό χρηστικών αντικειμένων. Το 1951 η Αγγλία διοργανώνει το περίφημο φεστιβάλ της Βρετανίας, όπου επιδεικνύει τα παραγωγικά επιτεύγματά της, όπως το κάθισμα “Αντιλόπη” από σύρμα και κόντρα-πλακέ, σε μία προσπάθεια τόνωσης του ηθικού της χώρας.



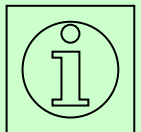
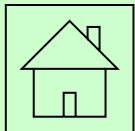
Μία σημαντική εξέλιξη στον τομέα του επίπλου αποτελεί και η παραγωγή του πρώτου καθίσματος από πολυπροπυλένιο, το 1963. Η δυνατότητα χρήσης καλουπιού με έκχυση, επιτρέπει την παραγωγή ενός καθίσματος ενιαίου.



20ος ΑΙΩΝΑΣ ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΑ

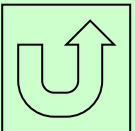
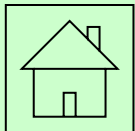


*Κάθισμα «Παστίλια»
Ε. Άαρνιο 1968*



Σημαντική επίδραση στις Σκανδιναβικές χώρες άσκησε η συνεχιζόμενη ενεργή παρουσία του Φιλανδού αρχιτέκτονα Α. Αάλτο ο οποίος καινοτομεί με τα σχέδιά του όχι μόνο στην αρχιτεκτονική αλλά και σε κάθε τομέα σχεδιασμού αντικειμένων.

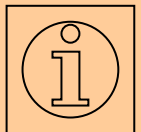
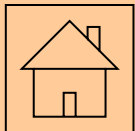
Κάθισμα “Παστίλια” από φάιμπεργκλας, του Ε.Άαρνιο, 1968.



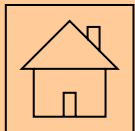
20ος ΑΙΩΝΑΣ ΔΑΝΙΑ



Βέρνερ Πάντον
1968



Η Δανία αποδεικνύεται σημαντικό κέντρο σχεδιασμού με αξιόλογους δημιουργούς όπως ο αρχιτέκτονας και σχεδιαστής επίπλων Άρνε Γιάκομπσεν και οι σχεδιαστές επίπλων Βέρνερ Πάντον και Πάουλ Κίαρολμ. Οι Δανοί ανανεώνουν στη δεκαετία του 1960 το σχεδιασμό, με την γνωστή σε όλο τον κόσμο κομψή, λιτή και εκλεπτυσμένη γραμμή των επίπλων από ξύλο “τηκ” και προϊόντων εξαιρετικής ποιότητας, όπως τα κοσμήματα Zensen και τα στερεοφωνικά Bank & Olufsen.



20ος ΑΙΩΝΑΣ

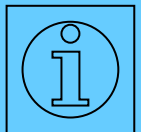
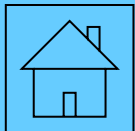
ΙΤΑΛΙΑ



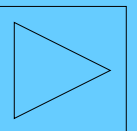
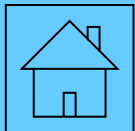
Καθιστικό «*Pratone*»
Γκρούπο Στρουμ 1970



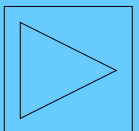
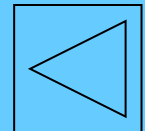
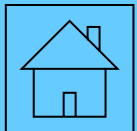
Πολυθρόνα «*Mies*»
Άρκιζουμ 1969



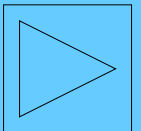
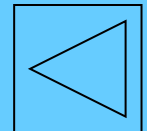
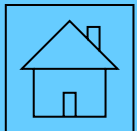
Ο Ιταλικός σχεδιασμός δεν άφησε κανέναν τομέα στη σφαίρα της παραγωγής έξω από τα ενδιαφέροντά του. Σχεδιαστές, πολλοί από τους οποίους είχαν εκπαιδευτεί ως αρχιτέκτονες, όπως οι αδερφοί Καστιλιόνι, Βίκο Ματζιστρέτι, Τζο Κολόμπο, Μάρκο Ζανούσο, Άρκιζουμ και Γκρούπο Στρουμ, δημιούργησαν μερικά από τα σημαντικότερα έπιπλα και αντικείμενα, τα οποία ανανέωσαν το πρόσωπο του σχεδιασμού μετά τον πόλεμο.



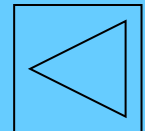
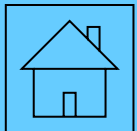
Φουσκωτά καθίσματα, καρέκλες, πολυθρόνες και τραπέζια, φωτιστικά, τηλέφωνα και πικ-απ, κατασκευασμένα από υλικά όπως το νάυλον, η πολυουρεθάνη, το ABS και τα νέα συνθετικά “laminates”, άλλαξαν την παρεξηγημένη αντίληψη που έχουμε για τα πλαστικά ως ευτελή υλικά και επέτρεψαν την καθολική αποδοχή τους στη διακόσμηση των χώρων κατοικίας, εργασίας και αναψυχής. Προς μία άλλη κατεύθυνση, σημαντικό είναι το πειραματικό έργο του Λουίτζι Κολάνι, ο οποίος παράγει πρότυπα μοντέλα διαφόρων αντικειμένων για γνωστές ευρωπαϊκές εταιρείες.



Ο Κολάνι, ένας ταλαντούχος σχεδιαστής, καταπιάνεται με τα πάντα, από αεροπλάνα μέχρι έπιπλα και από όπλα μέχρι ψαλίδια. Ο Ιταλικός σχεδιασμός δεν άφησε κανέναν τομέα στη σφαίρα της παραγωγής έξω από τα ενδιαφέροντά του. Σχεδιαστές, πολλοί από τους οποίους είχαν εκπαιδευτεί ως αρχιτέκτονες, όπως οι αδερφοί Καστιλιόνι, Βίκο Ματζιστρέτι, Τζο Κολόμπο, Μάρκο Ζανούσο, Άρκιζουμ και Γκρούπο Στρουμ, δημιούργησαν μερικά από τα σημαντικότερα έπιπλα και αντικείμενα, τα οποία ανανέωσαν το πρόσωπο του σχεδιασμού μετά τον πόλεμο.



Φουσκωτά καθίσματα, καρέκλες, πολυθρόνες και τραπέζια, φωτιστικά, τηλέφωνα και πικ-απ, κατασκευασμένα από υλικά όπως το νάυλον, η πολυουρεθάνη, το ABS και τα νέα συνθετικά “laminates”, άλλαξαν την παρεξηγημένη αντίληψη που έχουμε για τα πλαστικά ως ευτελή υλικά και επέτρεψαν την καθολική αποδοχή τους στη διακόσμηση των χώρων κατοικίας, εργασίας και αναψυχής.



ΜΕΤΑΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ

ΗΠΑ



Ρόμπερτ Βεντούρι
1984



Στις ΗΠΑ, ο Robert Venturi εκφράζει μέσα από τα βιβλία του την αγωνία του για την επανασύνδεση της αρχιτεκτονικής με το πολιτιστικό και φυσικό της περιβάλλον και με τον άνθρωπο που τη χρησιμοποιεί. Χαρακτηριστικό του μεταμοντερνισμού είναι η ελεύθερη χρήση ιστορικών μορφών καθώς και η κριτική και ειρωνική αναφορά τους σ'αυτές.



ΜΕΤΑΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ

ΙΤΑΛΙΑ



*Πολυθρόνα «Προυστ»
Αλεσάντρο Μεντίνι 1984
Studio Alchimia*



*Κάθισμα «First»
Μικέλε ντε Λούκι
Memphis*



Στην Ιταλία ο Aldo Rossi, από μία διαφορετική Ευρωπαϊκή σκοπιά, επιστρέφει στην ιστορία και τη συλλογική μνήμη του τόπου, οι οποίες αποτελούν πηγή έμπνευσης για την αρχιτεκτονική.



Studio Alchimia

Η ομάδα Studio Alchimia ιδρύεται το 1976 από τους Αλεσάντρο Γκεριέρο και Αλεσάντρο Μεντίνι, πρώην μέλη του επαναστατικού anti-design. Τα έπιπλα μοιάζουν με αρχαίες κολόνες, τα ενδύματα των ανθρώπων μοιάζουν με έπιπλα, τα κτίρια συγγενεύουν με διακοσμητικά και γραφιστικά σχέδια.



Memphis

Η ομάδα Μέμφις, που προκύπτει το 1981 από την αποχώρηση ορισμένων μελών της Αλκίμια, Andrea Branzi, Michele de Lucchi, κ.ά. με επικεφαλής τον παλαίμαχο αρχιτέκτονα Ettore Sottsass, εξαιτίας του δογματισμού του Μεντίνι, δημιουργεί στις δεκαετίες 1970 και 1980 ένα νέο στιλ το οποίο στηρίζεται στην πολυχρωμία και στην παιχνιδιάρικη διάθεση και αποτελεί ένα αντιστάθμισμα στη λιτή, λειτουργική σοβαρότητα του μοντέρνου κινήματος.

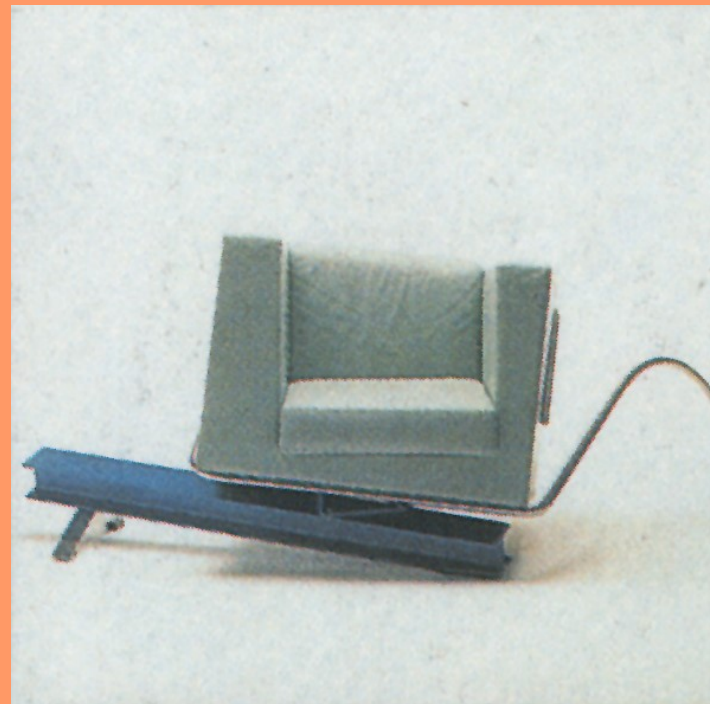




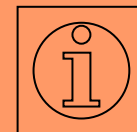
ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ 1980 (Μεγάλη Βρετανία)



*Ρον Άραντ
1987*



*Κουπ Χιμελμπάου
1971*



Στη Μεγάλη Βρετανία η επανάσταση της μουσικής πανκ έχει σημαντικό αντίκτυπο και στο σχεδιασμό. Στο Λονδίνο το 1981 ανοίγει το κατάστημα “One off”, του Ρον Άραντ, το οποίο προβάλλει την αισθητική κολάζ τυχαίων κατάλοιπων





ΜΙΝΙΜΑΛΙΣΜΟΣ



*Πολυθρόνα «Πόσο ψηλά το φεγγάρι»
Σιρό Κουραμάτα*



Χαρακτηριστικός εκπρόσωπος της νέας αντίληψης που ο ίδιος τη χαρακτηρίζει ως “No Design” είναι ο σχεδιαστής Jasper Morreson. Στη Μεγάλη Βρετανία πρωτοστατούν οι Norman Foster, Richard Rogers, Nicolas Gremshaw καθώς και ο ιταλός Renzo Piano. Ο γάλλος Phillip Stark είναι ένας από τους σημαντικότερους σχεδιαστές παγκοσμίως, εμφανίστηκε στη δεκαετία του 1990 με αναφορές όχι μόνο στα σύγχρονα μοντέρνα έργα, αλλά και στη μαζική κουλτούρα των κόμικς και του κινηματογράφου. Σχεδιαστές με παρόμοιες ευαισθησίες είναι ο γιαπωνέζος Shiro Kuramata και ο αμερικανός Frank Gehry.

